

LICHT

LICHT

Martin
Lempersz

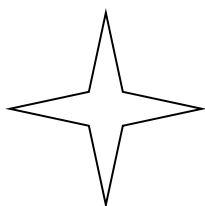
Schrijver: Martin Lempersz
Coverontwerp: Martin Lempersz
ISBN: 9789463988230
© 2020 Martin Lempersz

Inhoud

De mens die licht brengt 7

Ridder Eremond 41

Nyland Groothardt 89

'Dit is een somber oord,' zei Oltrum tegen zichzelf, maar hij was blij met de verlatenheid.

De mens die licht brengt

De sneeuw smolt. Het voorjaar lonkte. Oltrum sloot de luiken van zijn hut. Hij zwaaide een laatste maal naar zijn ouders en nam hun bijzonder ernstige waarschuwing, vooral geen zonden in het openbaar te bedrijven, met een deemoedige glimlach op.

Hij bond een span geiten voor zijn kar en trok heuvelafwaarts over modderige paden en velden richting het lager gelegen desolate vissersoord Peltrum.

Daar betrok Oltrum een van de in onbruik geraakte vissershutten in de bocht van de rivier. Hij smeerde de kieren dicht, herstelde de houten vloer en belegde het dak met stro. Eenmaal klaar met de hoogstnodige herstelwerkzaamheden maakte hij van wilgentakken een bezem en veegde de vloer. In de avond ontkurkte hij een fles wijn die hij heimelijk in zijn bagage had geschoven. Het was zijn bedoeling geweest deze onderweg op een van de heuvels te nuttigen, om zijn voeten rust te gunnen en de geiten van de heilzame weidegewassen te laten eten en natuurlijk om een toost uit te brengen op zijn manhaftige

keuze het beschutte oord van zijn familie voorgoed achter zich te laten.

Doch er was een karavaan van geestelijken langsgetrokken, uitgerekend op het moment waarop hij zijn mes aan de hals van de fles zette. Een meereizende veldprediker had naar hem gewezen, doelend op de wijn, en hem verantwoordelijk gehouden voor de verdoemenis die dan wel niet zichtbaar, maar daardoor niet minder netelig, boven de hoofden zwaaide van de mensheid en boven die van Oltrum in het bijzonder. Ze hadden hem boze verwijten en waarschuwingen toegeroepen. Het had hem met pijnlijke precisie duidelijk gemaakt wat de bisschop met hem zou laten doen, wanneer hij zich voor het oog van de Schepper met welke zonde dan ook zou inlaten.

Bevreemd had Oltrum een tijdje naar zijn fles gestaard. Toen hij opkeek was de karavaan over de heuvels verdwenen.

Tevreden staarde hij naar de meubels die de vorige bewoners hadden achtergelaten: een proviandkast met wat schalen en kommen erin; een provisorisch in elkaar getimmerde tafel waarop een kaars scheef op een kandelaartje stond en een riant niet oncomfortabel ogend bed met een stromatras.

Oltrum schonk de wijn uit in een kom en hield deze met gesloten ogen tegen zijn lippen.

De karavaan met heilige mannen reed in een geestelijke dwaling door zijn gedachten. Met een glimlach van verachting dronk hij de wijn, toostend op zijn leven.

Pas toen de kaars was uitgegaan en ook de maan achter de wolken gleeed, legde hij zich neer op het bed. De volgende dag zou hij zien wat hij voor zijn spaarzame munten in het dichtstbij gelegen dorp kon kopen.

Oltrum stond vroeg op. Hij opende het enige luik van zijn nieuwe onderkomen. De lucht was flink opgeklaard en de zon loerde door een schimmige nevel over de heuvels. In het westen stond de maan nog vaal aan de hemel. De predikers van de vorige dag hadden hem in zijn dromen bezocht. Met hun godzalige ogen, bedeesd verscholen in hun vrome gezichten, hadden de geestelijken elkaars geslacht beroerd in de verborgenheid van hun wagen. Daarbij hadden ze hem hongerend aangeloed door de kieren van de leren overkapping.

Oltrum staarde geruime tijd richting de heuvels vanwaar hij gekomen was. Een glimlach sierde zijn gelaat.

Ooit hadden er veldschrijvers over de handelspaden gelopen, werden de

boerengehuchten daags bezocht door marskramers en werden de marktplainen en taveernes opgeluisterd door vermakeliërs en snelrechters. Deze laatsten brachten hun eigen beul mee en niet zelden de een of andere nietsnut die ze onderweg hadden opgepikt en die nodig berecht moest worden. Maar na jarenlange droogte, gevolgd door jarenlange regenval, waardoor hele akkers langs de heuvelruggen naar beneden waren gespoeld, werd de bevolking gedecimeerd en verdwenen de marktplainen en taveernes en uiteindelijk gehele dorpen.

Op elke kruising van handelswegen stond een kapel, vervallen en leeggeroofd. De paardenweddes waren verworpen tot moerassige poelen waar geen ruiter zijn paard uit durfde te laten drinken.

Het kluitjesvolk was naar de grote steden getrokken en wist zich opgeslokt door de arbeidersgilden.

Slechts enkele boerenfamilies zorgden voor het land en er zwierven, naast wat ijverige geestelijken, een handvol herders over de heuvels met hun schapen, geiten en ganzen, op weg naar de jaarmarkten, ver achter de einden van dit door god verlaten oord. Ze

verkochten eieren en melk of ruilden het voor een korst eikelbrood.

Graan was een schaars goed gebleken nu de oogst voor het derde jaar op rij van de akkers was weggespoeld door onophoudelijke regenval. De handelspaden waren allang door het grasland ingenomen. Een enkele boerenkar liet een spoor van geplette halmen achter tijdens de jaarlijkse tocht naar de markt in een van de steden om zijn oogst te slijten en een tiende af te leveren bij de voorhoeve van de bisschop.

Maar dat was in de nazomer. Nu stond de vroege voorjaarszon boven de heuvels. Aan de overkant van de rivier, waar in de verte zich een nog veel omvangrijker en grilliger heuvellandschap uitstreckte, bevonden zich de verarmde houten burchten van de in versukkeling geraakte roofridders.

Voor Oltrum waren de daden van de afvallige ridders vooral een echo uit de verhalen die zijn grootvader vertelde voor een oudbakken stuk brood of een overnachting in een tochtige schuur, wanneer hij de bergdorpen bezocht op zoek naar werk.

Spijtig keek Oltrum naar het ridderlijke verval aan de overkant. Hoezeer had hij, als kind, gevreesd voor de afvallige op wraak beluste

ijzeren strijders, die de bedelaarsgildes tegen een onredelijke afdracht van hun aalmoezen beschermden tegen de baljuws, en hen aanzetten tot afschuwelijke verminkingen om verzekerd te zijn van riante aalmoezen.

De roofridders leefden als vorsten en regeerden over dorpen en landerijen, totdat de landmeesters hun privélegers lieten oprukken en de roofridders uit hun burchten joegen.

Een van de ridders had hij berecht zien worden, toen hij bij zijn grootvader op de schouders zat. Vier paarden hadden de woeste held uit elkaar getrokken. Oltrum zag het gebeuren voor zijn geestesoog afspelen. Het ijzeren harnas kletterde op de keien met de romp en het hoofd er nog in. Het ijzer werd met een zwaar houten werktuig geplet. Er waren meerdere beulen voor nodig om de tandwielen met een reusachtig wiel in beweging te krijgen. Oltrum hoorde het hoofd tieren. Het had de menigte tot na de laatste zwengel aan de wielen weten te vervloeken en te garanderen dat hij hoe dan ook ooit wraak zou nemen al leek het op dat moment nog zo onwaarschijnlijk.

Het enthousiasme van het publiek begon te tanen. Zoveel vertier bracht vrolijkheid maar